

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **K. C.**, zastoupená Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem se sídlem Bykoš 41, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUZL-74877/2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 12. 1. 2021, č. j. 72 A 24/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Valašské Meziříčí (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018, č. j. MeUVM 078780/2018, žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby dne 24. 6. 2017 v 5:52 hodin na ulici Vsetínská, poblíž proluky na ulici Příční, v obci Valašské Meziříčí, ve směru jízdy do centra obce, byly při užití

vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené uvedeným zákonem. Porušená povinnost spočívala v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo prokázáno, že nezjištěný řidič vozidla tovární značky X, RZ: X, jel v obci, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, rychlostí 61 km/h (po odečtení odchylky), čímž překročil nejvyšší zde dovolenou rychlost o 11 km/h. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného následně žalobkyně napadla žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 správního řádu a jsou z něj zřejmé všechny „rozhodovací“ důvody a úvahy o výši trestu. Závěry správních orgánů zároveň považoval za dostatečně podpořené potřebnými důkazy, především záznamem pořízeným rychloměrem, přičemž nebyla prokázána existence konkrétních skutkových či právních důvodů vyvolávající rozumnou pochybnost provedeního měření.

[3] Krajský soud rovněž považoval za nedůvodnou námitku žalobkyně o existenci liberačního důvodu spočívajícího v podání žádosti o změnu provozovatele vozidla u Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“). Žalobkyně totiž podle krajského soudu neprokázala, že by podala řádnou žádost o změnu provozovatele vozidla, tedy včetně protokolu o evidenční kontrole vozidla a zelené karty, které by magistrát vyhověl. Správními orgány bylo naopak z karty vozidla zjištěno, že k jeho převodu nedošlo a místo toho bylo dne 13. 3. 2018 ekologicky zlikvidováno. Krajský soud proto uzavřel, že bylo na žalobkyni, aby při převodu vlastnického práva jednala dostatečně obezřetně. Krajský soud dále dospěl k závěru, že měření rychlosti stacionárním radarem proběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a jednalo se o místo schválené Policií České republiky. Dle krajského soudu (s odkazem na informace známé mu z jeho úřední činnosti) postačilo důvěřovat informacím poskytnutým strážníky městské policie. Rozsáhlé dokazování by bylo v této věci nadbytečné, a to obzvláště za situace, kdy příslušné ustanovení zákona nespecifikuje konkrétní formu stanovení míst k měření rychlosti.

[4] K námitkám obsaženým v replice (funkčnost rychloměru a absence materiálního znaku přestupku) krajský soud uvedl, že byly uplatněny po dvouměsíční lhůtě určené zákonem k podání správní žaloby, a proto se jimi nemohl zabývat. Závěrem však doplnil, že § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nelze vykládat tak, že jsou správní orgány povinny zjišťovat naplnění všech předpokladů přestupkové odpovědnosti nezjištěného řidiče vozidla. Pro splnění podmínky uvedené v daném ustanovení totiž stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud odmítl zabývat její argumentací uplatněnou v replice ze dne 5. 9. 2019. Závěr krajského soudu o nedovoleném rozšíření žalobní argumentace je podle ní v rozporu s názorem uvedeným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku totiž uvedl, že postačí obecné a stručné, nicméně srozumitelné a jednoznačné vymezení žalobních bodů. Námitky uvedené v její replice přitom podle ní představovaly pouze dílčí precizaci již dříve uplatněných žalobních bodů, které reagovaly na vyjádření žalovaného k žalobě. Podle jejího názoru není smyslem § 71 odst. 2 s. ř. s. bránit v reakci na vyjádření žalovaného, a to navíc v případě, kdy stěžovatelka souhlasila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, na němž by měla prostor se k celé věci vyjádřit.

[7] Stěžovatelka má dále za to, že krajský soud provedl nesprávný restriktivní výklad liberačních důvodů z odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek uvedený v § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu. Krajský soud podle ní nesprávně podmínil liberační důvod spočívající v podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel úspěšným vyřízení této žádosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že provedla podle svého nejlepšího vědomí vše, co zákon vyžadoval. Správní orgán řádně informovala, že již není vlastníkem předmětného vozidla a oznámila totožnost skutečného provozovatele. Krajským soudem zmiňovaný protokol o evidenční kontrole vozidla a zelenou kartu nemohla vzhledem k pasivitě nového vlastníka vozidla doložit. Více tak po ní nebylo možné spravedlivě požadovat. Je tak toho názoru, že podáním žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel dle § 8a zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, naplnila liberační důvod dle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu.

[8] V této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, z něhož podle ní při výkladu § 125f zákona o silničním provozu vyplývá i podmínka objektivní možnosti provozovatele vozidla působit na řidiče tak, aby se do budoucna nedopouštěl při užívání vozidla porušování svých povinností. Tato podmínka podle ní není v jejím případě splněna, protože nemá žádnou možnost na řidiče vozidla působit. Výklad liberačních důvodů tak nelze interpretovat restriktivním způsobem, jak učinil krajský soud, neboť ten by byl v kontextu citovaného nálezu Ústavního soudu v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatelky nadto nelze liberační důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu vykládat taxativně, neboť liberačním důvodem by mohlo být i užívání kopie registrační značky vozidla, nikoliv jen její odcizení. Svůj výklad § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu podpořila i odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20. Podle závěrů zde uvedených nelze zákonem

stanovený liberační důvod vázat na úspěšné ukončení řízení o zápis změny provozovatele vozidla, nýbrž jen na podání žádosti.

[9] Na závěr stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že u „bagatelních přestupků“ není potřeba prokazovat existenci splnění podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu, neboť takovýto výklad je v rozporu s § 3 správního řádu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 46/2019 - 65, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval liberačním důvodem uvedeným v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu a uvedl, že je rizikem stěžovatele provést registrační úkon až po předání vozidla kupujícímu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla podle stěžovatelky spočívat v tom, že se krajský soud nezabýval argumentací obsaženou v její replice. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[14] Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně uvedl, že povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, ze dne 29. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 787/06, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09 a ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. IV. ÚS 919/14). V nálezu sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud výslovně uvedl, že: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Jinak řečeno, soud nemusí reagovat na všechny námitky žalobce, pokud proti nim uvede argumentaci, v jejíž konkurenci tyto námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[15] Kasační soud zároveň uvádí, že úkolem správního soudu je se především vypořádat s žalobními body uplatněnými ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Na druhou stranu není možné klást tak vysoké požadavky na vypořádání argumentů, které uvede žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a následně žalobce ve své replice. Aby účastníci řízení nebyli omezeni ve svém právu na spravedlivý proces, musí jim soud samozřejmě poskytnout dostatečný

pokračování

prostor k uplatnění reakce na vyjádření protistrany soudního sporu. Při posouzení důvodnosti žaloby však postačí, pokud správní soud následně argumenty jednotlivých stran pouze reflektuje; nemusí je jeden po druhém vypořádávat. To ovšem neznamená, že by replika žalobce nemohla obsahovat podrobnější argumentaci původně uplatněného žalobního bodu, které, na rozdíl od žalobních námitek podaných po lhůtě, možné je.

[16] Žalobkyně ve své replice předně namítala, že (i) správní orgány nedostatečně odůvodnily naplnění podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu. Dále (ii) zpochybnila přítěžující okolnost spočívající ve spáchání přestupku v blízkosti školy a (iii) efektivitu prováděného měření v daném úseku na snížení rychlosti vozidel. Rovněž se ve své replice zabývala (iv) možnými následky chybného měření rychloměru a konečně i (v) existencí liberačního důvodu (podání žádosti o změnu provozovatele vozidla).

[17] Kasační soud uvádí, že svůj předobraz v žalobě má námitka ohledně naplnění, resp. vypořádání se se splněním podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu, dále existence liberačního důvodu a otázka přítěžující okolnosti spočívající ve spáchání přestupku v blízkosti školy. Krajský soud se přitom v odst. 17. napadeného rozsudku zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí žalovaného. V odst. 24. a 25. napadeného rozsudku posoudil, zda bylo prokázáno naplnění podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu (stěžovatelka dokonce závěry krajského soudu v tomto bodě uvedené ve své kasační stížnosti věcně rozporuje), a v odst. 20. až 22. napadeného rozsudku se krajský soud zabýval tím, zda v případě žalobkyně existoval liberační důvod. Přítěžujícími okolnostmi se krajský soud zabýval v odst. 25 (stručně, přesto dostatečně), přičemž přihlédl i k tomu, že se v blízkosti místa spáchání přestupku nacházela škola pro sluchově postižené. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně uchopil obsah a smysl argumentace a vypořádal se s ní. S ostatními námitkami, které byly v replice uplatněny po uplynutí žalobní lhůty nad rámec rozšíření původních žalobních bodů, neměl krajský soud povinnost se výslovně vypořádávat.

[18] Stěžovatelka má dále za to, že se na ní vztahuje liberační důvod uvedený v § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a že si krajský soud podmínky pro jeho užití vyložil příliš restriktivně. Ten totiž podmínil aplikaci tohoto liberačního důvodu tím, že žadatel musí k žádosti o změnu provozovatele vozidla přiložit taktéž protokol o evidenční kontrole a zelenou kartu. Krajský soud zároveň zdůraznil, že ke změně provozovatele vozidla nikdy nedošlo a namísto toho bylo vozidlo ke dni 13. 3. 2018 ekologicky zlikvidováno.

[19] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka nejprve v reakci na výzvu k podání vysvětlení dne 17. 8. 2017 správnímu orgánu I. stupně sdělila, že vozidlo specifikované v odst. [1] tohoto rozsudku prodala panu L. M., přičemž na podporu svého tvrzení doložila kupní smlouvu ze dne 27. 6. 2016. Následně ve svém odporu proti příkazu ze dne 2. 3. 2018, č. j. MeUVM 021876/2018, uvedla, že přede dnem spáchání přestupku podala žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, která je magistrátem vedena pod sp. zn. S-MHMP 39420/2017. Správní orgány se na magistrát již neobrátily, nicméně správní orgán I. stupně si z karty vozidla ze dne 14. 8. 2018 ověřil, že ke změně provozovatele vozidla nikdy nedošlo a namísto toho bylo vozidlo ke dni

13. 3. 2018 ekologicky zlikvidováno. Stěžovatelka se během řízení odvolávala na nesoučinnost nového vlastníka, kvůli kterému nemohla být změna provozovatele úspěšně dokončena.

[20] Důvod, proč se zákonodárce rozhodl k zavedení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidel, vyplývá ze stěžovatelkou poukazovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Ten podle něj „*spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihovat. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel.*“

[21] Zproštění se objektivní odpovědnosti je obecně možné na základě liberačních důvodů stanovených v zákoně. Podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (tj. ve znění účinném v době spáchání přestupku) platí, že *provozovatel vozidla za správný delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel*. Zákon tedy jasně stanoví, že provozovatel musí skutečnost, že byla podána žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, spolehlivě prokázat a nikoliv ji pouze tvrdit.

[22] V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že na možnost liberace v rámci objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel se rovněž přiměřeně uplatní obecná východiska správního trestání, jež jsou zakotvena v § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“). Nejvyšší správní soud ve své předchozí rozhodovací činnosti dospěl k závěru, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona nese přestupce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2021, č. j. 10 Ads 356/2021 - 25). Jedná se tedy o jakési prolomení zásady vyšetřovací, která správnímu orgánu obecně ukládá povinnost zjistit veškeré relevantní skutečnosti vztahující se ke spáchanému přestupku (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 359/2020 - 63). Tyto závěry lze přiměřeně použít i na situace, kdy se provozovatel vozidla snaží zprostit své objektivní odpovědnosti.

[23] Stěžovatelka v nyní posuzované věci však pouze odkázala na spisovou značku, pod kterou měla být žádost magistrátem vedena. Z ní však bez dalšího nevyplývá, zda se předmětné řízení týká stěžovatelky, jakož i příslušného vozidla specifikovaného v odst. [1] tohoto rozsudku a zda byla žádost skutečně podána přede dnem spáchání přestupku. Svá tvrzení stěžovatelka důkazně nepodpořila ani během probíhajícího řízení před krajským soudem. Kasační soud proto uzavírá, že stěžovatelka nesplnila podmínky pro uplatnění liberace, neboť neunesla důkazní břemeno nutné ke zproštění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.

pokračování

[24] Je tedy namístě zopakovat závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018 - 41, a které se vztahují přímo k osobě stěžovatelky: „Nelze přitom než souhlasit se závěrem krajského soudu, že pokud stěžovatelka k provedení přepisu vozidla zmocnila kupujícího, svěřila mu dobrovolně další osud stavu údajů zapsaných v registru vozidel, včetně údajů o vlastníkovi, resp. provozovateli vozidla. Jakkoliv Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se v podmínkách projednávané věci stěžovatelce může jevit posouzení jejího případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát (v duchu římské zásady *vigilantibus iura scripta sunt* aneb zákony jsou psány pro bdělé). Jednání stěžovatelky, která k provedení přepisu vozidla v registru silničních vozidel zplnomocnila kupujícího, lze tak označit přinejmenším za velice neobezřetné.“ Ač v poukázané věci tehdejší stěžovatelka netvrdila, že požádala u magistrátu o změnu provozovatele vozidla v registru vozidel (což je nejpodstatnější rozdíl oproti nynější věci) a svá tvrzení dokládala pouze kupní smlouvou, jsou závěry v tomto rozsudku uvedené aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť stěžovatelka měla ke svým právům přistupovat obezřetně a měla o svá práva dostatečně dbát.

[25] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti rovněž poukázala na nálezný sp. zn. Pl. ÚS 114/20, v němž Ústavní soud uvedl, že „[n]a obdobné situace však zákon č. 361/2000 Sb. pamatuje; ustanovení § 125f odst. 6 písm. b) téhož zákona vylučuje uvedenou odpovědnost dosavadního vlastníka (provozovatele), podal-li v době před porušením povinnosti řidiče žádost o zápis změny provozovatele vozidla. Uvedený liberační důvod přitom není vázán na úspěšné ukončení řízení o zápis změny, čemuž může napadené ustanovení bránit, nýbrž toliko na podání žádosti. Má-li proto žadatel možnost zprostit se uvedené odpovědnosti, nemožnost úspěchu v řízení o žádosti o zápis změny vlastníka v tomto směru nemá na jeho právní postavení vliv [samozřejmě za situace, kdy orgány veřejné moci vyloží § 125f odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. tak, že zahrnuje i žádost o zápis změny vlastníka podle § 8a zákona č. 56/2001 Sb.].“

[26] Nejvyšší správní soud nijak nepopírá závěry Ústavního soudu učiněné v tomto nálezu, nicméně je toho názoru, že nejsou bez dalšího neomezeně použitelné. Naopak je vždy nutné individuálně posoudit každý konkrétní skutkový případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018 - 25). Správní orgány v nyní posuzované věci u magistrátu neověřily průběh správního řízení o změně provozovatele vozidla vedeného pod sp. zn. S-MHMP 39420/2017. K tomu kasační soud uvádí, že správní orgány si měly v souladu s principy vzájemné spolupráce správních orgánů a dobré správy tvrzené skutečnosti u magistrátu ověřit, a jednalo se tak o procesní vadu. Správní orgán I. stupně nicméně zjistil, že ke změně provozovatele vozidla nedošlo a ani později s ohledem na likvidaci vozidla v krátkém čase po spáchání přestupku dojít nemohlo. Stěžovatelka namítala, že nový vlastník vozidla je nekontaktní a stěžovatelce neposkytuje žádnou potřebnou součinnost. Za této situace správní orgány implicitně dovodily, že žádost žadatelky o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel byla imperfektní a k jejímu podání nebylo možné přihlížet. Za nejdůležitější okolnost daného případu však Nejvyšší správní soud považuje, že stěžovatelka neprokázala podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, na základě které by ji bylo možné zprostit její objektivní odpovědnosti (srov. obecná východiska uvedená v bodech [21] a [22] tohoto rozsudku), neboť ze stěžovatelkou uvedené

spisové značky tato skutečnost nevyplývá. Obecné závěry učiněné Ústavním soudem tak nejsou na případ stěžovatelky aplikovatelné.

[27] Stěžovatelka konečně namítla, že liberační důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu nelze vykládat taxativně, neboť liberačním důvodem by mohlo být i užívání kopie registrační značky vozidla, nikoliv jen její odcizení. Předně je nutno uvést, že stěžovatelka žádný jiný liberační důvod, než podání žádosti o změnu provozovatele vozidla v registru vozidel, neuváděla. Kasačnímu soudu proto není jasné, kam touto námitkou stěžovatelka směřuje a čeho tím chce ve své věci docílit. Pro lepší orientaci nicméně kasační soud odkazuje na svůj již dříve zmíněný rozsudek č. j. 1 As 318/2018 - 41, v němž dospěl k závěru, že „[z] *jiných než uvedených* [pozn. soudu: myšleno uvedených v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu] *liberačních důvodů* (např. samotné změny vlastnictví bez následného nahlášení v registru vozidel) *není zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla možné, neboť uvedené důvody nelze rozšiřovat na rámec zákona* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 - 45, odst. 22).“ (zvýrazněno soudem)

[28] Nejvyšší správní soud v rámci vypořádání námítky ohledně možnosti užití liberačních důvodů tak jen částečně koriguje závěry krajského soudu, neboť naplnění liberačního důvodu dle § 125f odst. 6 [dříve odst. 5) písm. b)] zákona o silničním provozu nelze striktně vázat na podání žádosti včetně protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla a zelené karty. Ačkoliv se správní orgány dopustily procesní vady tím, že si u magistrátu neověřily rozhodné skutečnosti, nezakládá toto pochybení důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Podstatné totiž je, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno a neprokázala, že žádost o zápis změny provozovatele předmětného vozidla v registru silničních vozidel skutečně přede dnem spáchání přestupku podala.

[29] Na závěr stěžovatelka rozporovala závěr krajského soudu, že u „bagatelních přestupků“ není potřeba prokazovat existenci splnění podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka ohledně naplnění podmínek stanovených v § 79a zákona o silničním provozu namítala, že účelem měření nebylo zvýšení bezpečnosti provozu, nýbrž výběr pokut. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 8 napadeného rozhodnutí, přičemž vysvětlil, proč jsou podle jeho názoru naplněny podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu. Citoval zde i informaci o příslušném místě určeném Policií České republiky k měření rychlosti projíždějících vozidel, která je dostupná na internetových stránkách města Valašské Meziříčí. K měřenému úseku je uvedeno: „*Úsek pozemní komunikace II57, která prochází městem Valašské Meziříčí od Vsetína ve směru na Hranice. Stanoviště se nachází v proluce na ulici Příční naproti škole pro sluchově postižené, s možností řešit oba směry provozu. V úseku se nachází několik frekventovaných přechodů pro chodce (ke školským zařízením a nemocnici) a křižovatka s ulicí Šafaříková, kdy následující tři kruhové křižovatky v centru města, autobusové zastávky a škola pro sluchově postižené.*“ Z tohoto je Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, že měřený úsek se nachází na frekventované pozemní komunikaci a v rušné části města. Bylo proto legitimní dbát na to, aby projíždějící vozidla dodržovala nejvyšší dovolenou rychlost a byla tak zajištěna bezpečnost silničního provozu.

pokračování

[30] Svou odvolací námitku žalobkyně zopakovala rovněž v žalobě a poprvé zde též namítla, že nebylo doloženo splnění povinností obecní policie, konkrétně že měřila rychlost vozidel v místě určeném Policií České republiky a že při měření postupovala v součinnosti s Policií České republiky. Krajský soud v reakci na tyto žalobní námitky konstatoval, že byly splněny podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu a informace o umístění rychloměru jsou obsahem oznámení o přestupku. Podle názoru krajského soudu nebylo potřeba vést rozsáhlé dokazování a vzhledem ke své předchozí úřední činnosti důvěřoval informacím poskytovaným strážníky městské policie, přičemž odkázal na věc vedenou pod sp. zn. 65 A 98/2019. Krajský soud rovněž odůvodnil, proč bylo namísto měřit v daném úseku rychlost projíždějících vozidel a že § 79a zákona o silničním provozu nespécifikuje konkrétní formu, jak prokázat naplnění podmínek zde uvedených.

[31] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, v němž se rozšířený senát zabýval možností žalobce uplatnit důkazní návrhy (či tvrzení), jejichž provedení nenavrhl (či netvrdil) ve správním řízení. Rozlišil přitom dvě možné situace, které se odvíjí od míry zjištění skutkového stavu: *„Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.“* Odlišná situace nastane podle rozšířeného senátu tehdy, *„neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval.“*

[32] Kasační soud dodává, že správní orgán nemusí z úřední povinnosti podrobně prokazovat naplnění každé zákonné podmínky pro provádění měření rychlosti. To platí i v případě § 79a zákona o silničním provozu, neboť pro spolehlivé zjištění viny obviněného ze spáchání přestupku není potřeba *a priori* prokazovat, že obecní policie byla pověřena měřením rychlosti v příslušném úseku. Splnění podmínky uvedené v § 79a zákona o silničním provozu mají správní orgány povinnost prokázat pouze tehdy, pokud obviněný uvede námitky či důkazy, na základě nichž lze důvodně pochybovat, že při zjišťování skutkového stavu věci byl porušen zákon.

[33] Nic takového se v nyní projednávané věci nestalo. Důvod, proč probíhalo měření v příslušném úseku, žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích dostatečně vysvětlili. Co se týče námitky ohledně oprávnění policie měřit rychlost ve zvoleném úseku, tu stěžovatelka poprvé uplatnila teprve v podané žalobě. Její námitka se nesla pouze v obecném duchu a nevyvolávala žádné důvodné pochybnosti, přičemž svá tvrzení o nesplnění podmínek stanovených v § 79a zákona o silničním provozu stěžovatelka nepodpořila jakýmkoliv relevantním důkazem vzbuzujícím pochybnost. Za této situace tak Nejvyšší správní soud považuje odkaz žalovaného na internetové stránky města

Valašské Meziříčí obsahující seznam schválených úseků k měření a prohlášení strážníků městské policie o tom, že stanoviště určené k měření rychlosti bylo schváleno Policií České republiky, za dostatečné a krajský soud neměl důvod o shromážděných informacích pochybovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ten ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu